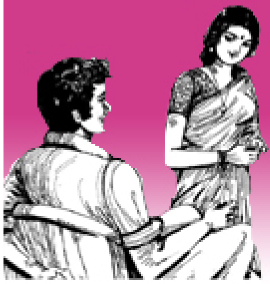

నిదురించే తోటలోకి

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

వరూధినిని చూసి అందరూ నోళ్ళు తెల్లబెట్టినంత పనిచేసారు.

హేమంత్ కూడ కొంచెం కంగారు పడ్డాడు.

అందరివైపు క్రీగంట చూసి చిన్నగా నవ్వి "కూర్చోండి" అని కుర్చీ చూపించాడు.

"కూర్చోవడం కాదు. కొంచెం మీ హెల్ప్ కావాలి. బయటకి రాగలరా?" అనడిగింది వరూధిని.

"ఇప్పుడా?" టైం చూసుకుంటూ నసిగాడు హేమంత్.

"ఇప్పుడే హాఫ్ డే లీవ్ అప్లయ్ చేయండి"

"కాని.. బాస్ సాయంత్రం ఏదో మాట్లాడాలని ఉండమన్నారు" అన్నాడు హేమంత్.

"ఎవరూ ఆ రమేష్ బాబా?"

"ఇంతకీ మీరొస్తారా లేదా! మా మదర్‌కి బాగోలేదు. కొంచెం హాస్పిటల్లో ఎడ్మిట్ చేయడానికి సహాయపడతారని అడిగాను" ఆమె కంఠస్వరంలో నిష్ఠూరం ధ్వనిస్తోంది.

"వస్తానుండండి." హేమంత్ లేచి లీవ్ లెటర్ రాసి రమేష్ బాబు రూమ్‌లోకి వెళ్ళాడు.

కాస్సేపటిలో తిరిగొచ్చి "పదండి" అన్నాడు.

ఇద్దరూ కలిసి వెళ్తుంటే అందరి కళ్ళూ తమ మీదే ఉన్నాయని అతనికి తెలుసు.

అంతే జరిగింది!

అసలే అగ్గిమీద గుగ్గిలంలా ఉన్న పద్మ గుండెలు బాదుకున్నంత పని చేసింది.

"చూశారా అతని తెగింపు! ఆ పిల్ల బాస్‌ని ఇష్టం వచ్చినట్లు తిట్టేళ్ళిన పిల్ల కదూ! ఈవిడతో ఎప్పుడు ఫ్రెండ్‌షిప్ చేసాడు ఇటు బాస్‌కి సర్ది చెప్పినట్లు చెప్పి అటు సినిమాకూరేగుతున్నారు" అంది కోపంగా.

"సినిమాకని మీకెలా తెలుసు?" ప్రియ ప్రశ్నించింది.

"ఈ టైములో ఇంకెక్కడికి తగలడతారు?"

"ఎక్కడికో చోటకి. మొత్తానికి మన హేమంత్ టేస్ట్ మంచిదే పిల్ల కత్తిలా ఉంది." అన్నాడు ముకుందం పద్మని రెచ్చగొట్టే ఉద్దేశ్యంతో వంకరగా నవ్వుతూ.

"ఆ కత్తిలాగా ఉంటుంది, కొడవల్లాగా ఉంటుంది. ఇప్పుడు దొరికాడు హేమంత్ నా చేతికి" అంటూ రివ్వున రమేష్‌బాబు రూమ్‌లోకి జొరబడింది సుడిగాలిలా.

"ఏంటీ, నువ్వింకా గొడవ వదలవా పద్మా! ఏదో కొత్తగా సర్వీసులో కొచ్చాడు. చిన్నతనం. వదిలేయ్!" అన్నాడు రమేష్‌బాబు కొంచెం విసుగ్గా.

"ఆఁ! ఆఁ! నేను వదిలేసాను. ఇక పట్టుకోవాల్సింది మీరే! మీ ప్రియమైన శిష్యుడిప్పుడెక్కడికి వెళ్ళాడు?" అనడిగింది ఎదురుగా కుర్చీ లాక్కుని కూర్చుంటూ.

"ఎవరో వాళ్ళ ఊరి వాళ్ళొచ్చారట కదా?"

"అవునా?" పద్మ అమాయకంగా అడిగింది.

"అవును."

"మీ ఫామిలీ ఊరెళ్ళిందా?"

"ఊఁ" అనుమానంగా చూస్తూ తలపంకించాడు రమేష్‌బాబు.

"మరి లాడ్జిలో ఎందుకున్నారు?"

పద్మ ప్రశ్నకి తెల్లబోయి చూశాడు రమేష్‌బాబు.

"ఈ కథంతా హరి కథలా చెప్పించుకున్నాడు మీ హేమంత్. తనొక్కడే వింటే ఫర్వాలేదు. ఆఫీసందరికీ వినోద కార్యక్రమం ఏర్పాటు చేసాడు. ఆ..రోజు.. అందరూ ఒకటే నవ్వులు!"

పద్మ మాటలు విని రమేష్‌బాబు మొహం ఎర్రబడి పోతుంది.

"మీ ఆవిడ సామాన్లు విసిరేసిందట. పొమ్మందట"

"ఎవరూ.. యాదయ్య చెప్పాడా?" కోపంగా యాదయ్యని పిలవబోయాడు రమేష్ బాబు.

"ష్" అతని చేతిని పట్టుకుని వారించింది పద్మ.

"మీరిప్పుడు వాణ్ణి ఏవడిగినా ఇంకా అల్లరవుతారేగానీ ప్రయోజనముండదు. తెలియాల్సింది తెల్సే పోయింది."

రమేష్‌బాబు మొహం పాలిపోవడం క్రీగంట గమనిస్తూనే ఉంది పద్మ.

అదే ఆమెకి కావాల్సింది కూడ.

"మీరు యాదయ్యనేం అడక్కండి. ఈ క్లాసు ఫోరోళ్ళు.. ఇంకా అల్లరి చేస్తారు. సరే. హేమంత్ ఎవరితో వెళ్ళాడో తెలుసా?"

"ఎవరితో?"

"ఆ రోజు మిమ్మల్ని ఆఫీసులో ఉతికి పారేసిందే దానితో"

రమేష్ గుండె మండిపోయింది.

"నువ్వు సరిగ్గా చూశావా?"

"శుభ్రంగా రెండు కళ్ళతోను.. చూశాను. ఇది అదే! మిమ్మల్ని తన్నినంత పనిచేసిన హీరోయినే!"

"ఇంపాజిబుల్! హేమంత్‌కి ఆ అమ్మాయి తెలియదసలు!" అన్నాడు రమేష్ పద్మ మాటలు కొట్టిపడేస్తూ.

"మీరలా చెవిలో పూలు పెట్టుకుని మాట్లాడితే నేనేం చెప్పలేను. కావాలంటే స్టాఫ్‌ని ఇంకెవర్నన్నా పిలిచి అడగండి."

"చెవుల్లో పూలుపెట్టడం నీ బిజినెస్. ఇంతకీ ఆ పిల్ల మళ్ళీ ఎందుకొచ్చినట్లు? అసలా హేమంత్‌కి ఈ పిల్లని పరిచయమెలా అయ్యింది?" నొసలు చిట్లిస్తూ అడిగాడు రమేష్‌బాబు.

"ఆరోజు సముదాయిస్తున్నట్లు చంకనేసుకుని కూడా వెళ్ళాడు కదా! బయట ఎన్ని బలాదూర్లు కొడుతున్నారో మీకు తెలుసా?"

రమేష్ బాబు వంట్లో రక్తం సలసలా మరిగింది మాటలకి.

"పద్మా, నువ్వెక్కువ ఊహిస్తున్నావేమో! అసలొక క్షణం చూశావా పిల్లని నువ్వు! అసలా అమ్మాయి వరూధినయి ఉండదు"

"వరూధినో, మేనకో.. పేరు నాకు తెలియదు. కానీ ఈ పిల్ల.. ఆ పిల్లే!" అంటూ కుర్చీని తన్నినంత పనిచేసి అంత వేగంగాను వెళ్ళిపోయింది పద్మ.

రమేష్ జుట్టు పీక్కున్నంత పనిచేసాడు.

బి.పి.పెరిగిపోయింది.

"ఈ పద్మంతా ట్రాష్ మోసుకొస్తుంది. వరూధిని హేమంత్‌కి అసలు తెలిసే అవకాశమే లేదు" అని మనసుని సరిపెట్టుకోవాలని చాలా ప్రయత్నించాడు. కాని... ఎక్కడో ఏ మూలో సందేహంగానూ ఉంది.

ఆ న్యూస్ నిజమేమోనన్న ఉక్రోషమూ ఉంది.

కళ్ళు బైర్లుగమ్మి ఎదురుగా చూస్తున్న ఫైల్లో అక్షరాలు అలుక్కుపోయినట్లుగా కనిపిస్తున్నాయి.

అప్పుడే ఇంటర్‌కమ్ మోగింది.

రిసీవర్ అందుకున్నాడు భయంగా.

"మీటింగ్ టైమయింది. వైజాగ్ ఎస్.ఇ, పార్వతీపురం ఇ.ఇ వచ్చి సి.ఇ గారి దగ్గరున్నారు. ఫైలు తీసుకుని రండి" సి.ఇ పి. ఏ హెచ్చరించేడు.

రమేష్ ఆదరాబాదరా ఫైలుని మూటలా కట్టి పరిగెత్తినట్లు వెళ్ళాడు.

వెళ్తున్న అతన్ని తేరిపార జూశారు స్టాఫ్.

"ఈ రోజు పార్వతీపురం డివిజన్ వర్క్స్ మీద కాన్ఫరెన్సుంది.. గురుడు వణుక్కుంటూ వెళ్తున్నాడు. హేమంత్ కూడ సహాయం లేడు. ఈరోజు రమేష్ బాబుకి కల్యాణమే!" అన్నాడు ముకుందం వెటకారంగా.

"కావాల్సిందే, లేకపోతే ముందొచ్చిన చెవులకన్నా.. ఆ హేమంతంటే ఎంత మోజో!" అంది కసిగా పద్మ.

"ఇంతకీ ఇందాకొచ్చిన అమ్మాయి గురించి ఈయనకూదేసేవా? ముకుందం నవ్వుతూ అడిగాడు.

"చెప్పక! ఊరుకుంటానా?"

"ఎందుకమ్మా, రమేష్‌బాబు మీద అంత కక్ష! అసలే కాన్ఫరెన్సుంది. ఇతనికా ఆ ఫార్మేషన్ రోడ్సు డీటెయిల్స్ తెలియవు. ఈ టైములో ఆ మాట చెబితే అతను బి.పి.తో ఛీఫింజనీరుగారి ముందు పడితే.. ఈ ఆడాళ్ళకి తొందరెక్కువ!"

"ఏంటండీ ఆడవాళ్ళంటున్నారు?" అన్నారు లేడీ స్టాఫ్ కోరస్‌గా ముకుందం మీదకి దండెత్తే ప్రయత్నం చేసారు.

"అమ్మమ్మా, ఆగండాగండి. ఆడవాళ్ళు తొందరగా ఎమోషనలవుతారని అన్నాను"

"అందరాడాళ్ళని ఒక తాటితో కట్టకండి" అంది ప్రియ చిరాగ్గా పద్మవైపు చూస్తూ.

"ఇది మరో ప్రపంచ యుద్ధంగా తయారు చెయ్యడం నాకిష్టంలేదు" అన్నాడు ముకుందం స్త్రీలని శాంతపరిచే ఉద్దేశ్యంతో వందరుపాయల కాగితం యాదయ్యకిచ్చి కాఫీ, ఏవైనా స్నాక్స్ తెమ్మని పురమాయిస్తూ.

"ఇంతకీ ఆ పార్వతీపురం వర్క్స్ అంత టిపికలా సార్?"

"నేను కొన్నాళ్ళు వైజాగ్ సర్కిలాఫీసులో పనిచేసేనమ్మా. చాలా టిపికల్. అంతా ఫస్ట్‌క్లాస్ ఏజెన్సీ. కారడవి. ట్రైబల్స్ అడ్డదారుల్లో నడిచిపోతుంటారు. ఆ అడవిలో ఎలైన్ మెంటు వేసి ఆ పల్లెల్ని కలుపుకుంటూ రోడ్లు వేయడమంటే.. ఆ సర్వే.. ఎస్టిమేట్స్ తయారు చేయడం.. వర్క్స్ చేయించడం.. ఎప్పుడూ మలేరియా వస్తుంటుంది. అసలా నామిన్‌క్లేచర్సే కన్‌ఫ్యూజ్డ్‌గా ఉంటాయి"

"బాప్‌రే! ముందే చెప్పారు. నేను ఛస్తే ఎప్పుడూ అటుసైడ్ వెళ్ళను." అంది ప్రియ భయంగా.

"హెడ్డాఫీసులో పనిచేసినోళ్ళు.. అక్కడ అరగంట కూడా పని చేయలేరు" అన్నాడు ముకుందం.

అందరూ యాదయ్య తెచ్చిన స్నాక్స్ తింటూ టీ తాగుతుంటే "ఇంతకీ ఏ సినిమా కెళ్ళుంటారో మన హేమంత్ ఆ అమ్మాయినీ!" అన్నాడు పద్మని ఏడిపించే ఉద్దేశ్యంతో ముకుందం ఓరగా చూస్తూ.

"సింగినాదం - జీలకర్ర" అంది పద్మ కోపంగా.

"అరే! ఈ పేరుతో కూడా సినిమా వచ్చిందా?" ఆశ్చర్యం ప్రకటించాడు ముకుందం.

"సార్! మీరు నాకు కోపం తెప్పిస్తున్నారు. వస్తా!" అంటూ పద్మ పర్సు తగిలించుకుని వెళ్ళిపోయింది.

"అమ్మా! ఇంకా టైముంది తల్లీ! అప్పుడే వెళ్ళిపోతున్నావా?" అన్నాడు ముకుందం.

పద్మ అతని మాటలు వినిపించుకోలేదు.

"సర్లే వెళ్ళులే తల్లీ! ఎప్పుడు మాత్రం పూర్తిగా ఆఫీసవర్స్ పనిచేసావ్!" అని సణుక్కున్నాడు ముకుందం.

"ఇటెక్కడికి? ఏ హాస్పిటల్?" అనడిగాడు ఆమె స్కూటీ రయ్యమని ఏబిడ్స్ వైపు తీసుకెళ్తుండగా హేమంత్ "మీకు సిటీ అంతా తెలుసా?"

"తెలీదనుకోండి"

"మరందుకే!" అంది వరూధిని నవ్వుతూ.

"నోర్మూసుకుని కూర్చోమంటారా?"

"అంత అమర్యాదగా మాట్లాడనులెండి"

"థాంక్స్! ఇంతకీ అమ్మగారి కేవయింది!"

"నాకేం తెలుసు! డాక్టర్లు చెప్పాలి!"

"ఇంతకీ ఆవిడేరి?"

"మా కజిన్ ఆల్‌రెడీ హాస్పిటల్‌కి తీసుకొచ్చింది. నేను ఆఫీసునుండి వస్తున్నా! కాస్తతోడుంటారని.. ఎంతయినా ఆడపిల్లని కదా..నేను!" అంది కొంచెం దిగులుగా వరూధిని.

ఇంకోసారయితే ఏవయినా జోక్ చేసేవాడే కాని సందర్భం అలాంటిది కాదేమో మౌనం పాటించాడు హేమంత్.

సర్రున స్కూటీని జమ్రూద్ థియేటర్‌లో పార్కుచేసింది వరూధిని.

"ఇదేవిటిక్కడ!"

"ష్! రండి" వరూధిని వేగంగా ముందుకి నడిచింది.

అప్పుడప్పుడే నగరం నాగరికత పేరుతో బలవంతంగా కూలడం ప్రారంభించింది. విశాలమయిన తోటలతో అందంగా ఉన్న బంగళాలన్నీ నిలువునా కూల్చబడి ఎపార్టుమెంట్లవుతున్న తరుణం!

అలా ఈ సినిమాహాలు రూపాంతరం చెందిందేమోనని ఆమె వెంట నడిచాడు హేమంత్.

ఆమె ఎంట్రన్స్ వైపు వెళ్తుంటే ఆశ్చర్యంగా చూసి "సినిమాకా?" అన్నాడు తెల్లబోతూ.

ఆమె వెనుతిరిగి నవ్వింది.

"అవును"

"మరలా.. మీ అమ్మగారికి బాగోలేదని.." సంశయంగా అడిగాడు.

"లేకపోతే సినిమాకంటే మీరొస్తారా?"

"కాని.. మరీ అంత అబద్ధమా?"

"ఫర్వాలేదులెండి. మా అమ్మగారు అనారోగ్యం మనిషే! ఎప్పుడూ హాస్పిటల్ స్టాఫ్‌ని పరామర్శించి వస్తుంది" అంటూ హాల్లోకి నడిచింది వరూధిని.

హాలు చాలావరకు ఖాళీగానే ఉంది.

ఇద్దరూ సీట్సులో కూర్చున్నాక అడిగాడు హేమంత్ "ఏం సినిమా?" అని.

"ఓ కౌన్ థీ!"

"చాల పాతది!"

అందుకే చూడటం.

"బ్లాకండ్ వైట్!" నిట్టూర్చేడు హేమంత్.

"అన్నీ మైనస్‌లు కాదు చెప్పడం. పాటలు బ్రహ్మాండంగా ఉంటాయి. సాధన, మనోజ్‌లు ఎంతో అందంగా ఉంటారు. నాకు చాలా ఇష్టం నా ఫ్రెండు, నేను వెళ్ళాలని అనుకున్నాం. తనకి సడెన్‌గా ఏదో పని తగిలింది. వదిలేయడం నాకిష్టం లేదు. నాతోరావడానికి ఎవరైనా బకరా దొరుకుతారా! అని ఆలోచించాను. మీరు తగిలారు. ఒక్కర్తినీ సినిమా ఎంజాయ్ చేయలేను" అంది వరూధిని నవ్వుతూ.

"నేను బకరాని!" హేమంత్ నిష్ఠూరంగా అన్నాడు.

"జస్ట్ ఫరే జోక్!" అంటూ నవ్వింది.

సినిమా మొదలయింది.

హేమంత్ ఏదో అనబోయేంతలో "మీరిదివరకు చూశారా!"

అనడిగింది వరూధిని.

"లేదు."

"అయితే బాగా ఎంజాయ్ చేస్తారు. మంచి సస్పెన్స్. చూడండి" అంది.

హేమంత్ సినిమా చూస్తున్నాడేగాని.. వరూధిని వ్యక్తిత్వం గురించి ఆలోచిస్తున్నాడు.

ఈమె చొరవలో అంతరార్థం ఏమిటి? తనెప్పటి నుండో తెలిసినట్లుగా అంత చనువుగా ఎలా ప్రవర్తించగల్గుతుంది! ఎంతకీ అంతుపట్టడం లేదు ఆమె కేరక్టర్.

అలా.. అని ఆమెని తక్కువగా అంచనా వేయడానికి మనసంగీకరించడంలేదు.

కాసేప్పటికి ఆమె చెప్పినట్లుగానే సినిమాలో లీనమయిపోయాడు హేమంత్.

ఆ మర్నాడు ఆఫీసుకి వచ్చేసరికి వాతావరణమంతా తేడాగా ఉంది. అందరూ అతన్నొక అపరాధిలా చాలా ఘోరాలు చేసి వచ్చినవాడిలా చూస్తున్నారు.

చాలా చిరాగ్గా ఉందా వాతావరణం.

'చెప్పుడు మాటలు వినరాదు' అని అందరూ గొప్పగా స్లోగన్స్ చెప్పి ముందు చెప్పుడు మాటలతోనే తమ ఉషోదయాన్ని మొదలుపెడతారు.

ఎంత లెక్కపెట్టకూడదనుకున్నా వాళ్ళమధ్యనే బ్రతకాలి. మొదటిసారి చాలా టెన్స్‌గా ఫీలయ్యాడు హేమంత్.

"నిన్న సినిమాకెళ్ళాను సార్!" చాలాబాగుంది అని ఉపోద్ఘాతంగా మొదలెట్టింది పద్మ.

"ఎవరితోనమ్మా, మీ ఆయనతోనా?" అడిగాడు ముకుందం.

"లేకపోతే నాకేం బోయ్ ఫ్రెండ్సున్నారా వెళ్ళడానికి!" అంటూ సాగదీసింది పద్మ.

"అయ్యో! నేనంత మాటనలేదు తల్లీ! నువ్వెటో వెళ్ళిపోతున్నావు. వస్తా!" అంటూ సీట్లోంచి లేచెళ్ళిపోయాడు ముకుందం.

యాదయ్య వచ్చి 'సార్ రమ్మంటున్నాడు' అంటూ హేమంత్‌ని పిలిచాడు.

హేమంత్ రమేష్ ఛాంబర్స్‌లో కెళ్ళి విష్ చేసాడు.

"రా, కూర్చో" అన్నాడు రమేష్.

"నిన్నొచ్చినమ్మాయి ఎవరు?" ఉపోద్ఘాతం లేకుండా అడిగాడు రమేష్‌బాబు.

హేమంత్ రమేష్‌బాబు మొహంలోకి చూస్తూ "మీ చుట్టాలమ్మాయే, వరూధిని" అన్నాడు స్థిరమైన గొంతుతో.

తన ప్రశ్నకి తెగ తడబడిపోతాడని.. జవాబు చెప్పలేక తడుముకుంటాడని ఆశించాడు రమేష్‌బాబు. అందుకే హేమంత్ అంత ఖచ్చితంగా చెబుతుంటే నివ్వెరపోవడం అతనివంతయింది.

"నీకావిడ తెలుసా?"

"మీవల్లనే! ఆరోజు మాట్లాడేముకదా సర్!"

"అయితే ఆ మాత్రానికి మళ్ళీ ఎందుకొచ్చింది? అదీ.. నీ దగ్గరకి!"

"వాళ్ళమ్మగారికి బాగోలేదు. హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళాలని రిక్వెస్టు చేసింది."

"నిజంగానే బాగోలేదా?"

హేమంత్ మాట్లాడలేదు.

"ఓహో, నాకన్నా ఆవిడ దగ్గరదయిపోయిందా, అది చాలా కన్నింగ్. నేనయిపోయాను. నీ వెంట పడుతోంది. ఇప్పటికెంతమందో!"

"సర్!" కొంచెం కఠినంగానే అన్నాడు హేమంత్.

"కోపమొచ్చిందా?" వెటకారంగా అన్నాడు రమేష్. హేమంత్ నిజంగానే కోపం అణచుకున్నాడు.

"ఇతరుల గురించి, అదీ ఆడవాళ్ళ గురించి అంత నీచంగా మాట్లాడటం నేను ఇష్టపడను."

"అంటే నాకు సంస్కారం లేదంటావా?"

"నేనంత మాటలనను. ఇప్పుడేం జరిగిపోయిందని. ఏదో సహాయమడిగింది. వెళ్ళాను. దానికంత రాద్ధాంతం దేనికి! అదీ.. నా పర్సనల్!"

"రమేష్‌బాబు హేమంత్ జవాబుకి కొద్దిగా నిరుత్తరడయ్యేడు. నిన్న పార్వతీపురం ఫైలు విషయంలో రమేష్‌బాబుకి ఛీఫ్ ఇంజనీరు చేత అక్షింతలు పడ్డాయి. ఇప్పుడది అర్జెంటుగా హేమంత్ చేత డీల్ చేయించకపోతే తనకి సస్పెన్షన్స్ ఆర్డర్స్ వస్తాయి. అందుకే వెంటనే తగ్గిపోయాడు రమేష్‌బాబు.

"సర్లే జరిగిందేదో జరిగింది. నేను సాయంత్రం ఉండమంటే ఉండకుండా వెళ్ళిపోయాము నాక్కాస్త కోపం వచ్చింది. లెటిట్ బి. కాస్త ఈ ఫైల్లో క్వొరీలు చూసిపెట్టు. ఒక గంటలో మళ్ళీ పిలుపొస్తుంది" అన్నాడు ఫైలు హేమంత్ ముందుకి తోస్తూ.

హేమంత్ ఫైలు తీసుకుని విసురుగా చాంబర్స్‌లోంచి వచ్చేసి సీట్లో కూర్చున్నాడు తిరగేస్తూ.

ఏదో ఉపద్రవం జరిగిపోతుందనుకున్న స్టాఫ్ వాతావరనం అంత కూల్‌గా ఉండటాన్ని జీర్ణించుకోలేకపోయారు.

ముఖ్యంగా పద్మ!

ఇక దిక్కుతోచక గోళ్ళరంగు వేసుకుంటూ.. అదీ రెండుకాళ్ళు సీట్లో ఎత్తి కూర్చుని...'ఏవిటో మనాఫీసు పాడయిపోయింది సార్!' అంది ముకుందంతో.

"అదిప్పుడు తెలిసిందామ్మా?" అన్నాడు ముకుందం.

పద్మ కొన్ని విషయాల్లో చాలా తెలివైంది.

తను తన సంభాషణ పొడిగించాలని, అనవలసినవి అనాలనుకున్నప్పుడు అవతలి వారి మాటలు అర్థం కానట్లుగా నటిస్తుంది.

"మరీ బరితెగించేస్తున్నారు సార్. ఇదివరకెలా ఉండేది. అందరం అన్నాచెల్లెళ్ళలా, గౌరవంగా పనిచేసుకునేవాళ్ళం."

హేమంత్ కాన్‌సెంట్రేషన్ అంతా దెబ్బతింటోంది.

"అవునమ్మా! రోజులు మారిపోయాయి కదా తల్లీ! ఎప్పుడూ ఒక్కలా ఉంటారా!"

"అయినా! అంత తెగించి ఆఫీసుల కొచ్చేసి మగాళ్ళని బండ్లమీద ఎక్కించేసుకుని.. ఛీ!ఛీ!ఛీ" అంది పద్మ. మిగతా వాళ్ళు పనిచేసుకుంటూనే ఆవిడ ప్రేలాపన వింటున్నారు.

ఏవన్నా అంటే బాస్ ఆవిడ గుప్పిట్లో ఉన్నాడు.

"ఆఫీసొదిలేసి సినిమాలు.. షికార్లు!"

హేమంత్ తన చేతిలోని పెన్ ఫైలు మీదకి విసిరేసి వేళ్ళు విరుచుకున్నాడు.

"అవును పద్మగారూ! మీరన్నది నిజమే! నిన్నవచ్చిన అమ్మాయి గురించే కదా.. మీరంటున్నది. నేను కూడా అదే అనుకున్నాను అయినా వెళ్ళాను. ఆడదానికి లేని బాధ నాకెందుకని. నిజవేనండి. ఆఫీసు వాతావరణాలు చెడిపోతూనే ఉన్నాయి. పనిరాక కొందరు, పనిలేక కొందరు... తమ అవసరాల కోసం దిగజారుతుంటే ఎవరు మాత్రం ఏం చేస్తాం చెప్పండి. ఆఫీసులో ఎలా కూర్చోవాలో ... ఎలా నడవాలో ఎలా డ్రెసింగ్ చేసుకోవాలో గౌరవానికి, ప్రవర్తనకి ప్రాధాన్యత లేని రోజుల్లోకి మనం వచ్చేసాం. ముందు మీరు కాళ్ళు క్రిందపెడతారా?" అన్నాడు చాలా సౌమ్యంగా.

పద్మ షాక్ తిని చూసింది.

వెంటనే ఏమనడానికీ పాలుపోలేదు.

నిన్నటి రచ్చ మళ్ళీ ఈరోజు చేస్తే ఎవరూ సింపతీ చూపించరుకదా, హేమంత్‌నే వెనకేసుకొచ్చే ప్రమాదముంది.

అందుకే ఉక్రోషాన్ని చంపుకుని లంచ్ రూమువైపు నడిచింది అసహనంగా.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments